

ปีนป่าขุนเขาปีใหม่

แม้แต่นักปีนเขาเก่งที่สุดก็ต้องมีคนนำทาง เมื่อปีนภูเขาที่ไม่คุ้นเคย อันที่จริงแล้ว มีแต่คนอ่อนหัดที่บ้าบิ่นถึงพยายามไปโดยไม่มีคนนำทาง คนอ่อนหัดเช่นผม

หลายปีมาแล้ว ผมไปพักร้อนที่สวิตเซอร์แลนด์ วันสุดท้าย เพื่อนกับผมตัดสินใจปีนภูเขาใกล้ๆ ตอนนั้น บ่ายแก่ๆ แล้ว เราไปไม่ได้ไกลนักก็เจอผู้เลี้ยงแกะผู้หัวทัญจำกำลังเดินลงเขามากับแกะ หลังจากพาแกะไป เล็มหญ้าบนภูเขา

“บนเขามืดเร็วมาก” เขาเตือน “คอยให้ถึงพุ่มนี้ และจ้างคนนำทาง” แต่พุ่มนี้จะสาบเกินไป บ่ายวันรุ่งขึ้น เราต้องนั่งรถไฟกลับบ้าน เราจึงไปต่อ

แน่นอนเหมือนกลางวันตามด้วยกลางคืน ไม่นานนักเรตกอยู่ในความมืดเกือบสนิท เพราะท้องฟ้ามืดครึ้ม จึงไม่มีแสงจันทร์หรือแสงดาวด้วยซ้ำ เราแทบจะมองไม่เห็นเส้นทางที่มีแต่ขีดหินข้างหน้า ไกลออกไปก็มองอะไรไม่เห็นเลย ก้าวพลาดก้าวเดียวเราคงจะกลิ้งตกเขา เราต้องพักแรมบนภูเขา เรามีถุงนอนติดตัวมาผืนเดียว จึงผลัดกันนอน

แล้วฝนก็เริ่มตก อันที่จริงแล้วฝนตกลงมา ตอนนี้อยู่ไม่เพียงหนาวเหน็บ ทว่าเปียกโชก ถุงนอนก็เช่นกัน เราหาที่หลบใต้ขีดหินที่ยื่นออกมา หลังจากที่อยู่เหมือนชั่วคราวมานาน แสงรุ่งอรุณสาดส่อง ฝนหยุด เราจึงปีนลงเขามาได้

ตอนลงมา เราผ่านผู้เลี้ยงแกะคนเดิมที่เราคุยด้วยบ่อยวันวาน เขาสายหัวเงียบ ๆ มองดูเราด้วยความขบขัน ผสมผสานกับความโล่งอก ถ้าเมื่อคืนอากาศเย็นกว่านี้ เราคงหนาวตาย

การรับความท้าทายเมื่อถึงปีใหม่ ก็
เหมือนกับการปีนเขา ถึงแม้ว่าเป็นงาน
หนักมาก และมีแนวโน้มว่าจะเป็น
อันตราย แต่มีบำเหน็จรางวัลพิเศษ
สำหรับผู้ที่ทะยานขึ้นไปรับความท้าทาย
และไม่ล้มเลิก จนกว่าจะถึงยอดเขา แต่
บางครั้งเรามันใจเกินไป เราารู้สึกว่าไปคน
เดียวได้ ถ้าหากเราพลาด เราจะตระหนัก
ว่าเราต้องมีคนนำทาง เพื่อช่วยเราปีน
เขา แน่แน่นอนว่าไม่มีคนนำทางใดดีกว่า
พระเยซู ผู้เป็น พระองค์ทราบวาท่องหม้อ
เขี้ยวขจื่ออยู่แห่งใด และจุดไหนมีอันตราย
ถ้าเราอยู่ใกล้พระองค์ พระองค์จะช่วย
เราให้เอื้อมถึงเป้าหมายสำหรับปีที่จะ
มาถึง